

ДЖАК РИЧИ У КОГО Е ТАЙНСТВЕНАТА ЖЕНА?

Превод от английски: Елза Станчева, 1987

chitanka.info

Бърнис Лекур премести увеличената цветна фотография на „Патрицианката“ по-близо до статива си.

— Тази загадъчна усмивка. Вечната тайнствена жена.

— Честна дума — казах аз, — струва ми се, че се подсмивва.

Бърнис сви рамене.

— Може би. Доколкото знам, по онова време са имали ужасни зъби и не са смеели да се хият с цяла уста като нашите съвременни кралици на красотата.

Погледнах си часовника.

— Имам среща в митницата и след това ще намина към Зарчети, за да измъкна гумения печат.

— Не е ли по-лесно просто да отидеш в някой магазин и да поискаш да ти направят дубликат?

— По-лесно е наистина. Но печатът трябва да изглежда напълно автентичен под микроскоп. Полицията безспорно ще посети Зарчети, за да потърси един определен печат, и държа да го намери.

Бърнис вдигна увеличителното стъкло, разгледа ъгълчето на почти завършеното си копие на „Патрицианката“ и след това внимателно постави още един щрих в кехлибареножълто.

— Крал ли си друг път?

— Единствено рентгеновата снимка.

Това се случи преди три седмици в Париж. Бяхме сами с господин Андре Арно в неговата кантора и довършвахме приготовленията за представянето на „Патрицианката“ в Америка, когато го извикаха и той излезе от стаята.

Доста време го нямаше и аз започнах безцелно да се мотая и да разглеждам това-онова, и най-накрая отворих един шкаф. Точно там открих рентгеновите снимки на „Патрицианката“.

Бях леко шокиран, че не ги държат под ключ, но след като размислих, стигнах до извода, че макар самата „Патрицианка“ да струваше няколко милиона долара, една нейна рентгенова снимка вероятно нямаше голяма стойност. Положително не правеха справки със снимките по-често от веднъж на две-три години.

Та кой би помислил да ги краде?

Но после се сетих за невероятната дарба на Бърнис да прави копия, за това, колко по-щастливи щяхме да бъдем ние двамата с една

голяма сума пари, и ето че в този миг моят план се роди и бързо се измъкна от началната си фаза.

Мушнах рентгеновата снимка в самото си и когато Арно отново се появи, бях самата невинност и се любувах на една Рубенсова рисунка на стената.

А сега Бърнис сгъстява петното охра върху палитрата си.

— През живота си майсторът нарисувал осемдесет и седем портрета, сто и дванадесет, от които сега са в Съединените щати. — Тя огледа творението си и въздъхна. — Ако бях живяла по същото време и бях мъж, също щях да съм безсмъртна.

— Предпочитам те смъртна и в този вид — казах аз. Отново погледнах часовника си. — Боя се, че вече трябва да тръгвам, Бърнис. Имам среща с Еймос Пълвър в три.

За секунда тя вдигна очи от платното.

— По въпроса за Реноар ли?

— Да.

— И какво е заключението ти?

— Истински е.

Тя се ухили.

— Как го разбра? Хвърли ези-тура?

Целунах я.

— Довиждане, Бърнис.

Пристигнах в градската къща на Еймос Пълвър няколко минути преди три. Другите вече бяха там — Луис Кендъл от галерията „Оукс“ и Уолтър Джеймсън, който си въобразяваше, че е познавач на Реноар.

Преди два месеца на ежегодния търг, уреждан от Холингуд, Пълвър си купи картина от Реноар — или нещо, представяно за Реноар. Цената ѝ била четиридесет хиляди и Пълвър бил доволен — до миналата седмица, когато, докато чакал пред зъболекарския кабинет, прочел в едно списание статия за фалшифицирането на произведения на изкуството.

Пълвър незабавно събра трима ни, за да се произнесем върху автентичността на картината, и всеки задържа платното за няколко дни, докато го проучи.

Сега Пълвър отхапа крайчеца на пурата и ни огледа.

— Е?

Пръв заговори Луис Кендъл.

— За мен картината е копие.

Джеймсън студено изгледа Кендъл.

— Имате грешка. Това е един истински Реноар. Няма място за съмнение.

Еймос Пълвър се обърна към мен.

— Каква е вашата присъда?

Замислих се за миг, след което казах:

— Вашият Реноар е напълно автентичен.

— Смешно — троснато отсече Кендъл. — И най-големият глупак може да разбере, че платното е просто жалък опит да се наподобят сдържаният стил на Реноар.

Уолтър Джеймсън по навик вдигна едната си вежда.

— Какво знаете вие за сдържания стил на Реноар? Само по този въпрос съм написал шест статии.

Еймос Пълвър махна с ръка.

— По дяволите сдържания стил. Това, което исках, бе официално гласуване и го получих. — Той извади три чека от портфейла си и ги раздаде. — И все пак предпочитам да сте единодушни.

Пълвър остави Кендъл и Джеймсън да си тръгнат, но мен задържа.

Пригответи две чаши уиски със сода.

— Пет пари не давам за разните му картини. Но всичките ми познати колекционират и нямам никакво желание да попадам в неудобно положение и да нямам за какво да говоря.

Подаде ми чашата.

— Кажете, на вас, специалистите, действително ли ви е ясно какво правите, като разглеждате дадена картина?

— Уискито ви е отлично — казах аз.

Пълвър отпи от чашата си.

— Прочетох, че „Патрицианката“ пристига с кораб и ще бъде изложена в мемориалното крило „Вандърстийн“ на Националния център по изкуствата.

— Културен обмен — отговорих аз. — Франция ни дава възможност да разгледаме картините ѝ, а ние имаме възможност да им се възхищаваме.

— Тя струва няколко милиона — отбеляза Пълвър с нотка на благоговение. — Най-великата картина на света.

— Да — отговорих аз. — Така излиза.

— Чух, че вземате доста предпазни мерки? Като уредник в крилото „Вандърстийн“ трябва да сте добре запознат.

Кимнах.

— Картината се пренася по море. Ще бъде поставена в специално направен сандък с изолация, уплътнения и климатична инсталация.

— И наистина я охраняват, нали? Най-малко четирима въоръжени пазачи стояли до нея двадесет и четири часа на ден. Когато пристигне тук, щяло да има дори морски пехотинци.

— Със заредено оръжие — казах аз. — Двама от тях ще бъдат на пост до картината през цялото време, докато трае изложбата.

Пълвър се възхити на безупречната организация.

— Обзалагам се, че при това положение е невъзможно да се открадне.

— Практически е невъзможно — потвърдих аз. — И ако всичко върви както трябва, американската публика скоро ще види „Братът на прокудения“.

Пълвър си мислеше за нещо друго.

— Когато „Патрицианката“ пристигне, ще се състои ли обичайният парад по главната улица? Носи се слух, че щяло да има много барабани и фанфари, мажоретки, а вероятно и няколко маршируващи оркестъра.

— За съжаление — казах аз — в последния миг някакъв тип реши да развали удоволствието на хората и отмени всичко това.

Пълвър малко се поразвесели.

— Е добре, и все пак в Центъра ще има голяма церемония, нали? Губернаторът ще говори ли?

— Ще се опита. Но се боя, че акустиката е ужасна.

Когато си тръгнах, влязох в първата улична телефонна будка и се обадох на Холингуд.

— Няма нужда да връщаш парите на Пълвър. Гласувахме две към едно.

— Добре — отговори Холингуд. — Във всеки случай бях сигурен, че е оригинал. Бих заложил репутацията си.

— И все пак — напомних му — взе предохранителни мерки.

— Така е — каза той. — Ще си получиш чека утре сутрин.

С метрото отидох до магазина за произведения на изкуството, собственост на Зарчети. В склада на третия етаж безгрижно побъбрих с един от продавачите, както често правя, докато той разопаковаше новопристигналите сандъци.

Зарчети поставяше върху стоките си два вида маркировки: върху повечето обичайния хартиен етикет с името и адреса му, и цената на стоката, отбелязана с мастило. За някои други произведения обаче, като например недоизкусурени платна, той използваше обикновен гумен печат, потопен в неизтриваемо мастило.

Веднъж ми обясни, че студентите по изкуство имали обичай да махат етикетите от по-евтините платна и да ги лепват върху етикетите на по-скъпите — по този начин измъквали от невежи продавачи съкровища, струващи пет пъти повече от цената, която заплащат.

Наблюдавах как продавачът сверява нещо в ценоразписа, нагласява колелцата на печата и го удря върху платното — „Магазин на Зарчети за произведения на изкуството, Линкълн авеню № 218; 10,98 долара“.

Най-малко половин дузина подобни печати бяха разхвърляни по масите и при първа възможност пъгнах един от тях в джоба си. Съмнявах се, че някой изобщо ще открие липсата.

Същата вечер, след като хапнах, прочетох, че Бърнис току-що е получила втора награда от хиляда долара за една своя картина на изложбата в Роли. Това бе платно, озаглавено „Сцила четиринайсет“. Според статията във вестника цялата картина е в наситено основно синьо с едно-единствено оранжево петно в ъгъла. Тя бе направила впечатление на един от членовете на журито като: „Дързък полет в царството на неизвестното, а решителните отвесни линии олицетворяват неумолимостта на избухващата Вселена. И все пак остава противоречащото, крещящо, неповторимо оранжево, което е символ на човешкия писък срещу непоколебимата логика на съществуването“. Прочетох го два пъти.

В осем и половина взех такси до Националния център по изкуствата, отворих си сам и се качих в моя кабинет. Отключих голямото долно чекмедже на бюрото и извадих чантата с цип, в която си държа инструментите и материалите. Взех стълба от един килер на чистачите в коридора и я отнесох в крилото „Вандърстийн“. Неговата

просторна източна зала, както и останалата част от сградата, бе отворена за посетители до пет.

Там щеше да бъде изложена „Патрицианката“ и по този случай всички други картини бяха изнесени. Залата бе основно ремонтирана и преобоядисана и докато траеше това, бях се постарал да си осигуря от работниците една кофа с боя.

Картината щеше да бъде окачена в малка ниша в дъното на залата — вдлъбнатина, приблизително дванадесет стъпки широка и четири дълбока. Пред нея от тавана се спускаше сгъваема метална решетка, която сега бе навита като ролетка. През времето, когато няма посетители, устройството ще се спуска и заключва с катинар, прикрепен към пода, като по този начин безопасно ще отделя „Патрицианката“ от останалата част на залата. Освен това двама въоръжени морски пехотинци и неколцина френски и американски тайни агенти ще стоят по всяко време на пост пред нишата.

Прегледах това, което бях свършил предишните нощи, и за пореден път се уверих, че не се забелязва с просто око.

Вътре в нишата от едната страна бях пробил низ от дупки в кръг с диаметър четири стъпки, а в тях бях поставил барутни заряди. След това бях издълбал един улей от кръга до тавана. Нагоре по улея бе опъната жица до един богато украсен корниз и продължаваше зад него до другия край на залата, след това слизаше надолу към батериите, свързани с единия от трите бутона, които бях поставил зад тежкото канапе, което почти не можеше да се помръдне.

Хоросанът, с който бях запълнил улейчетата и дупките, и двата слоя прясна боя един върху друг бяха напълно прикрили направеното. По същия начин бяха поставени димките и зарядът върху металната решетка пред нишата.

До този момент бях поставил две димки вътре в нишата, две в отдушниците и една в средата на стената по дължината на залата. Реших, че още една димка точно срещу последната ще ми стигне за целта.

Опасността нощният пазач Фред да ме чуе, че работя, беше малка или почти никаква. Бях подразбрал, че той прави само една обиколка на всеки три часа, а после се връща на кушетката в стаичката си в сутерена. Там навива часовника си за следващата обиколка и

тутакси заспива дълбок и непробуден сън. Заради този му обичай би трябвало да го уволнят, но в този момент навиците му ме улесняваха.

Сложих си гумените ръкавици, взех длетото и чука с гумен наконечник и се хванах на работа. Когато свърших, отворът бе приблизително пет инча дълбок и с диаметър четири инча. Напъхах и последната димка и малкия експлозив. Натиснех ли един от бутоните, зарядът незабавно щеше да разбие хоросана пред бомбичката и по този начин димът да нахлуе в залата.

Съединих с жица изобретението, довърших каналчето към корнизата на тавана и тъкмо свързвах една от главните електрически вериги, когато чух тих глас зад гърба си.

— Как върви?

Едва не паднах от стълбата.

Успях да се съвзема и се обърнах.

— Бърнис, биваше ли да го правиш?

Тя се ухили.

— Само дойдох да видя дали си готов.

— Как успя да влезеш?

— Скъпи, не забравяй, че ключовете ни са обща собственост.

Довърших свързването и слязох от стълбата.

— Между другото, Бърнис, скрила си от мен една малка тайна. Трябваше да прочета във вестника, че си получила втора награда на изложбата в Роли. Откъде ти дойде на ум заглавието „Сцила четиринайсет“?

Тя леко се изчерви.

— На два пъти напосоки отворих речника. В наше време това е единственият начин да свършиш интелигентно нещо.

Започнах да разбърквам хоросана.

— Чудесна картина, Бърнис, наистина. Дързък полет в царството на неизвестното, а решителните отвесни линии олицетворяват неумолимостта на избухващата Вселена. И все пак остава противоречивото, крещящо, неповторимо оранжево, което е символ на...

— Моля те, престани! — възкликна Бърнис.

Свърших с хоросана и замазването и си свалих ръкавиците.

— Сега, Бърнис, всичко е напълно готово. Докато губернаторът говори, аз небрежно ще тръгна из тълпата към зеленото канапе и ще

протегна ръка зад него. Когато натисна първия бутон, ще се получи внезапен лек взрив. Той ще разруши механизма, който поддържа металната решетка, тя ще падне надолу и ще отдели „Патрицианката“ от всички в залата, включително и от двамата морски пехотинци. След като това нещо приключи... може би една-две секунди по-късно... ще натисна втория бутон. Той мигновено ще пусне в действие шестте димки. И когато в залата е достатъчно задимено и е настъпил смут, ще натисна третия бутон. Вследствие на взрива в нишата ще се отвори дупка, отвор, достатъчно голям, за да пропълзи през него мъж или жена. С картината естествено.

Бърнис одобрително кимна.

— А дупката води към склада зад нишата и прозорецът навън ще бъде отворен, нали?

— Точно така.

Тя се замисли.

— Нужно ли е да чакаш церемонията и присъствието на всички тези хора? Не е ли много по-лесно, ако тук сте само неколцина? Френските официални лица и охраната?

— Не, Бърнис. В такъв случай съществува възможност инцидентът да се потули. А на нас ни е нужна колкото е възможно по-голяма публичност.

— Как мислиш, дали ще заподозрат, че имаш нещо общо с това?

— Много се съмнявам. Ако се осмелят да допуснат някакво подозрение, то по всяка вероятност ще бъде насочено към работниците, които бяха задръстили залата през последните няколко седмици.

Погледнах към нишата в дъното на дългата зала и се усмихнах.

— Едно от предимствата, Бърнис, на професията уредник в художествена галерия е, че познаваш богатите колекционери и знаеш колко ще плати онзи, който не се замисля, когато желае нещо.

„Патрицианката“ пристигна в бронирана кола следобед на следващия ден. Придружаваха я половин дузина автомобили с униформени и цивилни полицаи, френски и американски тайни агенти и делегация от френски официални лица начело с господин Арно.

Два отряда от морската пехота на Съединените щати ги следваха в два и половина тонен камион.

След кратка размяна на поздравления, запознанства и ръкувания, цялата свита се понесе към източната зала на крилото „Вандърстийн“.

Сандъкът с „Патрицианката“ бе разглобен и тя се появи на бял свят.

Едно цяло парче нечупливо стъкло я покриваше от горе до долу. Според мен в мига, когато я поставеха в нишата, хилядите, дошли да я разглеждат, нямаше да видят много повече от богато украсената рамка и блясъка на стъклото. Както и да е, вероятно щяха да си тръгнат удовлетворени, след като са видели „новите дрехи на царя“.

Арно и двама от помощниците му я занесоха внимателно в нишата и скоро картината зае мястото си. Двама пехотинци начаса се изправиха на пост точно пред нишата.

Измъкнах от джоба си гумения печат и го скрих в шепата си.

— Извинете ме, господа, струва ми се, че „Патрицианката“ е мъничко накриво.

В мига, в който подхванах картината, с крайчеца на пръстите си притиснах печата здраво към гърба на портрета. Сигурен бях, че никой не е забелязал.

Отстъпих назад.

— Готово. Няма грешка.

По-късно следобед успях да отскоча за малко до магазина на Зарчети и да върна печата. Не мисля, че бяха открили липсата му.

В седем и половина вечерта крилото „Вандърстийн“ преливаше от подбрани посетители на тържествени откривания, всички зяпаха с благоговение към нишата. До този миг не им бяха разрешили да приближат на повече от двадесет стъпки разстояние.

Губернаторът пристигна в осем и се изкачи на малкия подиум, поставен пред нишата. Имаше какви ли не слова и благодарности — очевидно всеки, докоснал сандъка с „Патрицианката“, се нуждаеше от признание. И мен като уредник в галерията ме накараха да внеса своя словесен дял.

След като свърших, слязох от малкия подиум, за да направя място на кмета, който даде думата на губернатора.

Бавно се придвижих през стълпотворението до другия край на залата. Сложих си ръкавиците, заставах до зеленото канапе и пръстите ми закръжиха над бутоните.

В девет и пет губернаторът най-после се изправи и се усмихна на присъстващите.

Моментът беше подходящ. Вниманието на всички бе насочено към него.

Натиснах първия бутон.

Взривът откъм горната част на нишата — почти като пушечен изстрел в тясно помещение — последва незабавно. Тежката навита решетка издрънча с цялата си дължина до пода и мигновено закри „Патрицианката“ от всички в залата.

Пехотинците, стреснати, изоставиха парадните си пози и първата мисъл, която очевидно хрумна на губернатора, бе, че е направен опит за убийство. Ръката му инстинктивно потърси върху гърдите му отвора на рана.

Натиснах втория бутон.

Шумът от шест взрива бе щедро повторен от ехото на стените, а димните изригнаха своя сиво-бял пушек.

Само за секунди настъпи пълно объркване и непрогледност.

Натиснах третия бутон.

Взривът този път бе значително по-силен, тъй като образува дупката в нишата.

Слепешком намерих пътя към съседната зала — повече или по-малко в потока на всеобщото бягство.

Въздухът тук бе почти без дим и аз с интерес наблюдавах как мъже с различни униформи се втурват за глътка чист въздух и после отново се връщат в източната зала. Повечето от тях си бяха извадили револверите.

Губернаторът почти последен напусна източната зала, вероятно поради голямото разстояние, което трябваше да премине. Но не виждах морските пехотинци. Очевидно те бяха останали верни на поста си и не можех да не изпитам чувство на национална гордост пред тяхната непобедимост и издръжливост.

Накрая чух звънтежа на стъклата, когато счупиха прозорците в източната зала и метнаха димките навън.

След половин час димът в голямата зала се бе разсеял достатъчно и аз отново влязох вътре. Няколко дузини пазачи и официални лица, събрани пред желязната решетка, надничаха през процепите или се мъчеха със сила да я повдигнат. Несъмнено бе заяла.

Забелязах също така неколцина униформени полицаи вътре в нишата. Сигурно бяха влезли през склада и дупката, образувана от моя взрив.

Някой си лейтенант Нелсън от главната полиция организира яките гърбове и след мощни напъвания и пъшкане преградата бе повдигната на около четири стъпки.

Наведохме се и влязохме в нишата.

„Патрицианката“ изглеждаше невредима, макар и леко изкривена.

Арно развълнувано махаше с ръце.

— Нищо й няма. Така ми се струва. Нищо й няма.

Лейтенант Нелсън посочи дупката в стената.

— Това, изглежда, е пътят, по който онзи, вероятният крадец на картината, е пропълзъл веднага след последния взрив. Но или се е уплашил, или пък пушекът е бил толкова голям, че просто се е измъкнал отново навън и е излязъл през отворения прозорец на съседната стая.

Арно предпазливо откачи картината от стената и я прегледа.

— Дайте да я погледна — помолих аз.

Той притисна „Патрицианката“ към гърдите си.

— Мосю, тя е моя.

— Сър — твърдо казах аз, — аз съм уредникът в тази галерия, а вие сте на американска територия.

С голяма неохота той ми позволи да взема картината от ръцете му.

Прегледах я отпред, после я обърнах. Взрях се в гърба й и затворих очи. О, не!

Бързо обърнах картината и се опитах да окача отново „Патрицианката“.

— Нищо и няма, господа. Съвсем нищо.

Но Арно грабна „Патрицианката“. Той също се взря в гърба й, а с него и другите, които се намираха в нишата.

Всички те видяха печата със синьо мастило, но единствен лейтенант Нелсън има смелостта да го прочете на глас: „Магазин на Зарчети за произведения на изкуството, Линкълн авеню, номер двеста и осемнадесет. Четиринайсет долара и деветдесет и осем цента“.

Той се потри по брадата и се втренчи в Арно.

— Ей, вие, сигурни ли сте, че сте докарали в нашата страна оригинала?

Арно бе пребледнял.

— Разбира се, че докарахме оригинала. — Той отново погледна печата. — Не мога да разбера — жално каза той.

Всички стояхме смълчани и си мислехме за нещо и то вероятно съвпаднаше с онова, което най-накрая лейтенант Нелсън изрече:

— Да предположим, че в суматохата са сменили картините, без някой да види.

Замълчахме и той продължи:

— Чувал съм, че между фалшификаторите на произведения на изкуството има същински майстори. Могат да състарят боята и платното и никой да не разбере. Дори и специалист. — Той още веднъж размисли и внезапно се ободри. — Но като всички мошеници, те са недогледали една дреболия. Пропуснали са да видят етикета на Зарчети на гърба, когато са измисляли тая работа.

— Не ставайте смешен — студено казах аз. — Това е оригиналната „Патрицианка“. Нали така, господин Арно?

Арно беше пребледнял и разглеждаше картината с известно подозрение.

— Не си спомням тази вдлъбнатина на рамката.

— Взривът — побързах да обясня.

Но Арно не ме слушаше. Всички ние внимателно и учтиво му осигурихме тишина, за да вземе решение.

— Има само един начин да съм сигурен. Ще поискам да ми изпратят рентгеновата снимка от Париж. Умният фалшификатор може да заблуди и най-добрите специалисти, но не може да излъже рентгеновата снимка. Изобщо не е способен да повтори точно всеки нюанс от боята — нейната плътност или прозрачност на най-важните места. И в никакъв случай не може да повтори онова, което се крие зад боята — микроскопичната неповторимост на всяка нишка от истинското платно.

Арно се обърна към мен:

— Заведете ме на телефона, господин Парнел.

От моя кабинет се свързахме с Париж и започнахме да чакаме на телефона. След известно време един от помощниците на Арно очевидно се върна.

Докато слушаше, Арно за малко не припадна. Но събра сили, издаде резки заповеди на френски и после затвори.

— Някой идиот от чиновниците е преместил рентгеновата снимка на „Патрицианката“. Няма нищо страшно. Дадох нареждане безжалостно да се претърсят абсолютно всички папки. Рентгеновата снимка ще се намери.

Естествено тя така и не се намери.

След една седмица двадесет изтъкнати френски и американски художествени критици се събраха, за да проучат и се произнесат върху автентичността на „Патрицианката“.

След месец резултатите от тяхната работа бяха публично оповестени.

Дванадесет заявиха, че произведението наистина е оригиналът. Шест казаха, че е сполучливо копие. А двама твърдяха, че е нескопосан фалшификат.

Губернаторът лично се обяви пред обществеността в полза на мнозинството и бе подкрепен от щатския съвет с 64 срещу 56 гласа. Гласувалите стриктно се придържаха към партийната линия.

„Патрицианката“ се върна във Франция. От Париж обаче съобщиха, че са променили плановете си да я заместят с „Братът на прокудения“.

Моята външност бе неузнаваема под фалшивата брада и тъмните очила. Освен това носех перука и говорех с лек френски акцент.

Макар че се бях срещал с господин Дънкан много пъти, бях напълно убеден, че изобщо не се досеща за истинската ми самоличност.

Започнах да нареждам парите в куфара. Двеста хиляди долара в банкноти най-много от по сто долара са доста голям обем.

Дънкан се взираше в картината с поглед, пълен със страхопочитание и все пак тържествуващ.

— Значи тя наистина е била открадната!

— Господине — казах аз, — нищо не съм чувал за кражба. Абсолютно нищо. „Патрицианката“ просто попадна случайно в ръцете ми.

Той се усмихна с разбиране.

— Естествено. — Очите му се върнаха към новата придобивка. — Милиони глупаци ще гледат онова копие в Париж, а през цялото това време оригиналът ще е при мен.

— Вие безспорно разбирате, господине — казах аз, — че не трябва да показвате картината на никого. На никого. Тя трябва да доставя наслада само на вас. Ако се разкрие, че притежавате оригинала на „Патрицианката“, властите ще ви я вземат и могат дори да ви пратят в затвора.

Той кимна.

— Ще я държа под ключ. Никой няма да я види. И жена ми дори няма да я види.

Последната предпазливост ми бе съвсем ясна. Тя му бе четвърта и можеше да се окаже отмъстителна при евентуален развод.

Затворих куфара.

— Довиждане, господин Дънкан. Истински късмет е да притежавате картина, струваща един милион, само за една пета от тази сума.

В таксито се облегнах и отдъгнах. До този момент Бърнис Лекур бе нарисувала шест копия на „Патрицианката“ и аз без никакви проблеми ги пласирах като оригинали.

Вероятно Бърнис и аз можехме и да откраднем истинската „Патрицианка“, но тогава полицията в цял свят щеше да се обедини в преследването на крадците.

Така бе много по-безопасно — просто създаваш подозрението, че може и да е открадната, и после трупаш пари на тази основа.

Мисля, че двамата с Бърнис вече заслужаваме отпуска. Бразилия сигурно е интересна страна.

А може и да не се върнем оттам.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.